

VIROLET

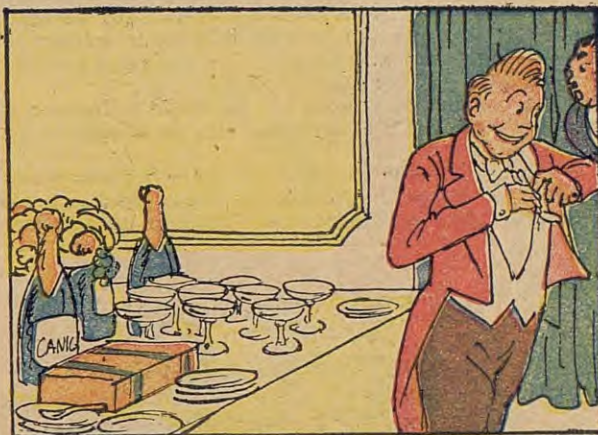
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

PRESTIDIGITACIÓ

per MIRET

Un intrús va encabir-se en la festa que els senyors de Pavero donaven per celebrar el proper casament de les cinc filles gentilíssimes que Nostre Senyor els havia donat. Tot seguit, l'intrús feu cap a la rebosteria, car el seu païdor li ho sollicitava.

I no tenint-ne prou, pensant que ningú no el veia, s'apropia d'un parell de flamants culleretes d'alpaca que ell cregué del millor argent. Però, heu's aci que el llestíssim senyor Ullviu l'havia filat de cua d'ull i es prometé desbaratar-li la combinació.

Com moltes d'altres, aquella reunió degenerà en jocs de mans, i el senyor Ullviu s'oferi a fer-ne un, ben digne del gran Canonge. Demanà un parell de culleretes a la senyora de Pavero. — Cavallers i cavalleres... — digué.

Veuen aquestes culleretes? Doncs bé, me les fico a la butxaca i... vinguen pólvors de la Mare Celestina i del Pare Pirlimpiu i... ja està. Mai dirien a on han volat les dues culleres... A la butxaca d'aquest senyor.

I tal dit, tal fet. El senyor Ullviu, amb les mànegues arremangades, talment com si anés a rentar plats, extragué de la butxaca de l'intrús les dues culleretes que s'apressà a retornar a la mestressa. La gesta fou rebuda amb felicitacions i aplaudiments.

Ningú no s'adona de la jugada de l'eixerit prestidigitador. Es a dir, l'intrús sí que se n'adona, i per evitar qualsevol entrebanc, cuità a fer-se fonedis. Poc després, l'enginyós senyor Ullviu se'n anà tranquil·lament a casa amb les culleretes a la butxaca.

En Janet valent

Dibuixos d'En CORNET

per En P. P. UBACH

En el carreó del Molinot Vell i en una recolzada que fa, viu en Janet Valent, bona persona i benivolgut en tot el poble. Valent, no és pas el seu veritable cognom, sinó que és un títol que la popularitat li ha penjat i que ell ostenta i usa amb complaença, car en Janet no coneix la por. En Janet, en la recolzada del carrer del Molinot Vell, viu en una casa amb una entrada espaiosa més baixa de nivell que no pas el carreró irregular i sense voreres. En un recó de l'entrada hi té instal·lat el seu taller; una taula quadrada plena d'eines i pols, car és ataconador i, com tot bon sabater, desordenat; treballa els diumenges, fa festa els dilluns, surt a donar tombs entre dia i molts vespres els passa posant mitges soles i talons a la llum d'un quinquet de petroli.

Els seus amics bromegen, i el treuen de pollaguera quan posen en quarantena la seva audàcia, de la qual està més que orgullós:

— Em sembla que exageres, Janet! — li diuen — i endemés per quin tràngul has passat que t'hagi posat bé a prova? Et creus un heroi perquè no et fan basarda les tenebres ni

t'esgarrifa el xiulet de l'òliba? Això no és prou per gallejar de sense-por. Estic cert que, posat en el cas, faries com el vell Cintet que morí de repent perquè una nit va trucar els vidres de la seva finestra la vella Manxa — que passava per bruixa — per demanar-li una brasa de foc.

En Janet s'arborava en sentir aquest desbarrar i es posava a explicar casos de la seva vida, en els quals havia mostrat una valentia gens corrent. Ja de petit mai no l'havien pogut fer creurer, menaçant-lo amb la presència del papu ni de l'home del sac. Més gran, quan corria fent malifetes amb els companys i aquests volien anar a apedregar covardament la poita de l'àvia Manxa, s'hi oposava, preferint anar ell en persona a saludar-la, la qual cosa tampoc regueren mai els companys, ja que tan bon punt es trobava arran de porta i anava a trucar, fugien esporuguits i no veien com la vella obria i amablement el convidava a entrar. (No contava, però, que un cop dintre, la bona Manxa l'obsequiava amb una espaiosa llesca de pa sucat amb oli.) Ja gran del tot, quantes nits, per pur passatemps, s'arribava fins al cementiri; saltava la tanca, s'assentava al peu d'un xiprer, feia una cigarreta i corria darrera els foc-follets provant d'encendre-la...

Em sembla que no ens en contes pas el més just! — li feien els camarades escèptics i mofetes.

* * *

En Tofolet, en Magí i el noi de la Manela, que eren els amics d'en Janet Valent, en portaven alguna de cap, i anaren a visitar el vell Grapada, subjecte de mala reputació, que vivia tot sol en un casalot a l'extrem de la vila. Sortia molt poc de casa, i com que la gent el mirava amb mals ulls, feia la seva i callava. Pel poble corrien un munt de llegendes sobre aquest vellard solitari. Es deia que la casa era embruixada i que l'hoste vivia de sargantanes confitades en vinagre, caçades amb una trampa que tenia penjada a la golfa on acudien atretes per unes encisadores tocades de flabiol.

En Grapada estigué més que cofoi de rebre una visita,

i, agraït, accedí a la petició que venien a fer-li els tres companys.

L'endemà, aquests entraven al taller d'en Janet:

— Ola, noi. Que no ho saps?

— No pas tot.

— Doncs, mira, aquest matí ha traspasat el vell Grapada, i com sigui que ningú vol vetllar-lo aquesta nit, car se sap que la casa està infectada de mals esperits, venim a explicar-te tot això perquè creiem que aquest és el moment de palesar el teu coratge.

— Aquesta nit sí que em ve malament, — declarà en Janet, — car la destinava a acabar un parell que fa quinze dies que corren per ací terra i m'he compromès a entregar demà de bon matí.

— Janet, això són excuses. Digues francament que la prova és massa dura.

— Vos equivoqueu de mig a mig, i com que se m'acut una idea, accepto l'invitació: aquesta nit vetllaré la còrpora d'en Grapada i, per no avorrir-me, mentrestant acabaré d'adobar aquestes sabates.

* * *

A la nit, en Janet Valent es personà en el vell casalot carregat amb la forma, el martell, claus... i el parell de sabatots.

El difunt estava col·locat en el seu llit, embolicat amb un llençol i en un recó de la cambra, sobre una tauleta, cremava un ciri amb una claror tan somorta que ni arribava al rostre eixut del mort.

L'ataconador s'instal·là a prop del llum i començà tranquil·lament la seva tasca.

El temps passava en la més perfecta calma, i la restauració de les sabates avençava poc a poc, car en Janet no tenia pressa. Les dotze hores eixien de la gola rovellada de la campana de la parròquia i feien oscil·lar l'esmortuïda flamma del ciri, quan tenia les soles a punt de clavar. Prengué la forma, el martell i els claus i l'acompassat picament ressonà per la cambra nua i espaiosa.

En aquell instant el cadàver s'incorporà, i traient una veu de baix, exclamà amb tot reptador:

— Quan es vetlla un difunt no es treballa!

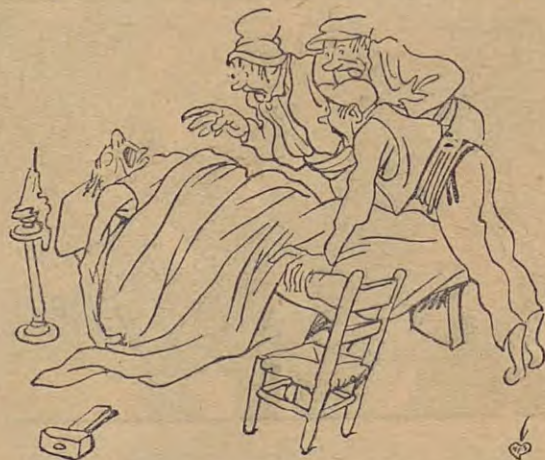
En Janet s'aixecà amatent, i apropant-se a l'espectre li replicà clavant-li cop de martell al cap.

— I quan s'és mort no es diu res!

El cos del vell Grapada caigué aplomat reprenent la seva posició; en Janet acabà el parell i a punta de dia retornà a casa seva.

Quan més tard en Tofolet, en Magí i el noi de la Manela anaren a veure en Grapada, no pogueren de cap manera retornar el difunt a la vida perquè els contés com havia anat.

P. P. UBACH

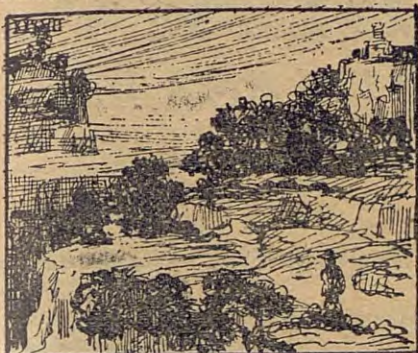

GESTES MERAVELLOSES D'EN PIUS GATIUS

Diluixos de BECQUER

(Continuació)

Text d'en CLOVIS EIMERIC

quet estava tota jolosa. Quan hagueren fet botros de camí, en Pius va exclamar:

— Ai, que per ajudar-vos millor, m'he tret una relíquia que m'havia lligat la mare i l'he deixada a casa vostra!

— Ves-hi. T'esperaré.

— Massa es creurien, en veure'm sol, que vaig a robar...

— Potser sí; vaja, espereu-vos aquí, que hi aniré jo.

Quan la vella fou ja lluny, pegà fuetada al

ruquet en Pius mentre hi pujava damunt, i la bèstia empenia carrera bosc avall.

La noia, que trobava també formós a en Pius, no va gosar a dir res.

La volla, en tornar, veié ja lluny al ruquet i va posar-se a cridar:

— Ai que Mongendre m'ha pres la filla! Ai, que Mongendre m'ha pres la filla!

La gent que l'oïa es clavava a riure...

— De lo bona que devieu ésser vós com a sogral

I ningú en feia cas. Tots deien:

— Ves qui s'hi fica en qüestions da família; Per ventura, la filla casada, no ha de seguir al marit?

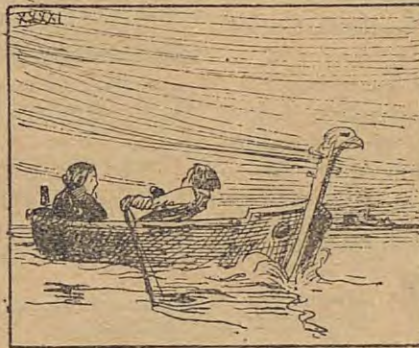
Quan ella els hagué explicat que en Pius no era el marit de sa filla, el ruquet ja qui sap on era!

Per altra banda, en Pius, vinga dir-li amorettes a la noieta, i tan dolces eren, i tan se'n entraven al cor, que amb la promesa de que la tornaria a sa mare, el va seguir de cor.

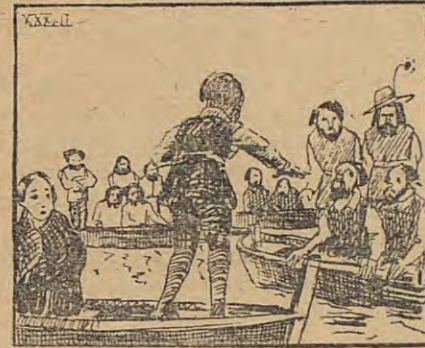
Aleshores, veient un riu i una barca que la corrent se l'emportava, en Pius, es despullà, és llença a l'aigua, va deturar-la i la fermà al pas de sirga. Es tornà a vestir i hi enmenà la noieta que es deia Raig de sol, i els dos junts, avençaren vers el mar.

Quan més tranquils bogaven, es trobaren de sobte en mig de més de cinc cents bergants, que, amagats, esperaven el pas dels viatgers que passaven pel riu i els robaven tot.

Veient que no podia pensar en fugir, en Pius enmenà la barca entre els bandolers, i li va dir al capítost:

— Tanmateix, sou ben poca solta! Perdre el temps en robar humils viatgers! Jo quan menys, robaria ciutats, reialmes, pobles sencers... Ço dóna nom i diners! Perquè jo sé uns encisos que em lliure de tota ferida d'acer, i de tota cremada de flames, i de tota macadua de roc... Sóc invulnerable, invencible... Ara mateix vinc d'una ciutat que he saquejada i m'he en-

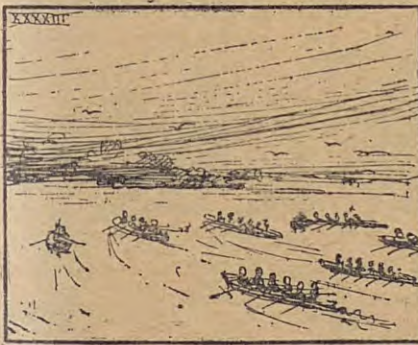

portat aquesta xicoteta... Pregunteu-li a ella mateixà si l'he robada!

Els bergants, oïnt com es vantava en Pius del seu poder mercè a fórmules màgiques que posseïa, varen mostrar desig d'aprendre aquells meravellosos secrets.

— Ja que tant sabeu, sigueu el nostre cap i ensenyeu-nos la vostra ciència.

— Ho faré, per què'm feu compassió. L'única dificultat estarà en trobar un lloc convenient i al'abric de tota sorpresa. Cerquem una

illa allunyada de tota costa i allí podrem establir sense risc el nostre estatge.

En Pius i els bandolers cercaren un illot i per fi en trobaren un voltat d'una platja d'arena fina i daurada. En Pius trià un tossalet que tapava la vista de la barca seva. Després reuní als bandolers i els hi digué:

— Ara, si voleu que vos ensenyi les fórmules màgiques que vos donaran un poder il·limitat, és precis, que, quan jo us mani una cosa,

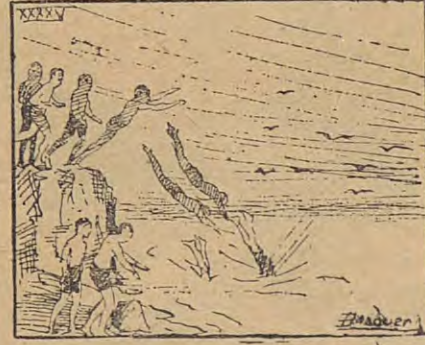

la feu tots a la vegada i ben d'acord. Es només amb aquesta condició que les meves virtuts fan el seu efecte.

Tots els bandolers prometeren complir exactament les ordres que rebessin.

En Pius els manà fer un terraplè i que hi bastessin un altar guarnit amb eures, flors i falzies. Manà també que obrissin a l'arena una gran rasa que un home no pogués saltar.

Acabats els preparatius, els encarregà en

Pius que es pelessin les barbes afegint:

— Per donar tot son poder a l'encís que us ensenyaré cal que amagueu els vostres vestits entre l'arena. Tot seguit, a la vegada, us capbuçareu a l'aigua, que us tapi a tots i no eixireu a flor d'aigua, fins que hagi resat set vegades l'oració que us ensenyaré. Caldrà que no hi canviu un sol mot o sinó estariu perduts. Esteu a punt, que vaig al bosc a ressar per vosaltres.

(Continuarà)

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUIXOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

El rei i el preceptor, alarmats, van córrer-hi de pressa tement que es desmaiés, sense fer cap cas de les paraules de Gaudinià; i mentre l'aconsolaven dient-li que res havia de témer trobant-se entre ells, un altre truc acabà de desorientar aquella reunió que començava a pendre aires d'una casa d'orats.

A aquest tercer truc Bellamor llençà un crit d'esglai i corregué a emparar-se cap al seu preceptor, dient-li: — Empareu-me per l'amor de Déu.

— Per què aquest esglai a cada truc que donen? Quin misteri és aquest? — interrompé el rei. — De què ha d'emparar-te el preceptor?

— No temeu — digué Gaudinià intervenint-hi pensant que era arribat el moment de repartir mandobles en honor de sa estimada. — Sigui el que es vulgui; se les tindrà d'heure amb mi.

Mes ningú estava en aquells moments per a comèdies. Per acabar tal situació el preceptor es decidia a obrir deixant la princesa; però el rei, per a evitar que aquesta es veiés privada en aquells moments de l'empar que havia anat a cercar en el preceptor, es dirigí ell mateix envers la porta, quan un crit de sa filla l'aturà dient:

— Oh, pare, no, que deu ésser l'estrafet.

— L'estrafet, dius? — contestà tot estranyat. — L'estrafet? I qui és l'estrafet per a esglaiarte així, i que gosi a torbarnos d'aquesta manera!

La crisi de terror que s'havia emparat de la princesa es desfèu en una mar de llàgrimes que desfogà el seu pit i pogué exclamar: — Perdó, pare! Perdoneu-me.

— Perdonar-te? De què? — féu el rei, cada volta més sorprès. — Parla!

Més sossegada Bellamor, li pogué dir:

— Ha quan sigut col·lia les flors del baladre: que en anar a posar-me una flor als cabells, com la Reineira havia manat, la pinteta d'or s'és despresa i m'ha caigut al pou per la meua desventura. Llavors, quan més me planyia per haver perdut tan bell record de la bona mare, una cosa com un monstre se m'ha aparegut, oferint-me baixar a cercar la pinteta si el deixava seure a taula al meu costat...

— I tu li has permès? — interrompé el rei.

— I jo li he permès — contestà Bellamor.

— Aleshores és ell que ve a què es compleixi lo promès?

— Ben segur que és ell — respongué la princesa.

— Cal allunyar-lo! Deixeu-lo per mí! — va dir Gaudinià amb accent tot bel·licós.

— Espereu-vos — digué el rei, aturant-lo. — Tingueu calma. — I dirigint-se a la princesa, va afegir:

— I ell t'ha portat la pinteta d'or?

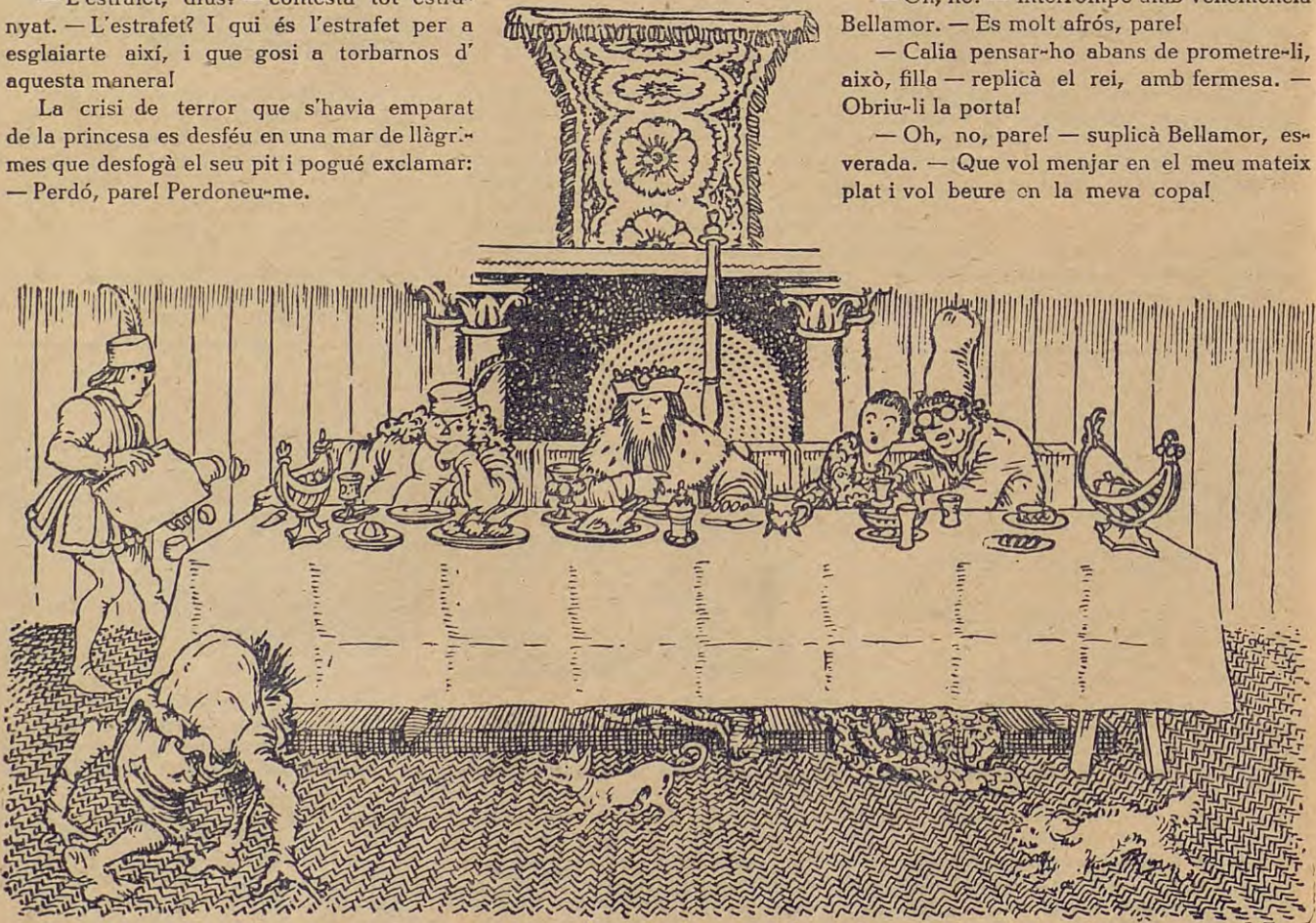
— Sí; me l'ha portada.

— Així no cal allunyar-lo — digué el rei, sentenciosament i amb dignitat — perquè aquest que truca, sigui monstre o no ho sigui, ve a reclamar ço que se li deu.

— Oh, no! — interrompé amb vehemència Bellamor. — Es molt afros, pare!

— Calia pensar-ho abans de prometre-li, això, filla — replicà el rei, amb fermesa. — Obriu-li la porta!

— Oh, no, pare! — suplicà Bellamor, esverada. — Que vol menjar en el meu mateix plat i vol beure en la meua copa!

— Si així li has promès — replicà el rei, inflexible — cal que ho compleixis.

— Penseu que és horrible.

— Pensa tu que ets filla d'un rei. — I dirigint-se a Faneló per acabar amb les súplices, li manà: — Obre!

En Faneló, que estava més astorat que la princesa, no es donà per entès, i havent vist que Gaudinià es mostrava tan valent, li traspassà la comissió dient-li: — Ja ho heu sentit; diu que ja podeu obrir. — Però Gaudinià, que encara que molt guerrer, era la mateixa prudència, li replicà: — A tu t'ho ha dit. — I encara que tot ronsejant i mormolant paraules despectives per a Gaudinià, a qui havia posat en evidència, anà cap a la porta i obrí en mig d'un gran silenci.

Bellamor s'agafà del braç del preceptor i li demanà a cau d'orella que no l'abandonés mentre el príncep, tot ranquejant, entrava al menjador i saludava grotescament als presents.

— Senyor... — féu en trobar-se davant del rei.

— Com goses arribar fins aquí? — li preguntà aquest amb l'aire més sever.

Aquell monstre es recollí tant com va poder en sa desastrosa còrpora, i amb l'aire més humil i amb el to de veu més suau que trobà, va contestar:

— Jo no voldria donar-vos enuig, senyor; mes la princesa ja us deu haver assabentat del nostre tracte.

— I és cert que parla! — digué tot sorprès el rei. — I dirigint-se a Bellamor, afegí: — Calia mirar-t'hi abans de tractar amb una cosa així.

— Perdoneu-me! — contestà la princesa. — Tot va ésser per l'afany de recobrar la pinteta d'or.

— A taula tots, si us plau! — féu el rei, donant l'afer per discutit abastament. El príncep corregué llavors al costat de la princesa i li demanà:

— Permeteu que m'assegui al vostre costat, bella princesa?

— No et vull parlar — li respongué despectivament.

— Faneló — va dir el rei. — Serveix-lo com és pactat.

— Ella mateixa, senyor! — va interrompre el príncep, i afegí dirigint-se a Bellamor: — Un bocinet del vostre plat, si us plau!

La petició de l'estrafet va treure totes les angúnies d'en Faneló, qui va indicar a la princesa la necessitat de fer-ho ella; però Bellamor no hi podia accedir; la repugnància que experimentava era tan gran, que el sol fet de pensar que aquell montre pogués tocar el seu plat la posava malata. — Déu meu! — exclamà. — Lliureu-me d'aquest suplici! Oh, pare! No permeteu que això es compleixi!

— De molts privilegis gaudeixen les persones reials — li féu de resposta aquest — mes no pas del de fer mancament a la paraula donada. Cal complir fins a la fi.

La princesa no hauria mai concebut que pogués resistir tant com aquell dia davant la repugnància d'aquell monstre; i encara que cridant cap a sí tots els recursos de la seva voluntat, pogué acostar la forquilla envers el príncep i va dir-li: — Té, doncs. — El príncep, desitjós, la prengué de ses mans, i prenent amb ella del plat de la princesa li remercià agràidament tot portant-se la vianda a la boca.

Amb igual severitat exemplar que l'altra volta, el rei ordenà a Faneló de servir vi al foraster. Faneló ho anava a fer en un vas de la credença, mes, altre cop el príncep, dirigint-se a Bellamor, li demanà: — Amb el vostre vas d'or, si us plau, princesa.

— Déu meu, quin suplici!

— Sigui com ell diu — ordenà el rei.

— Compassió per mí, pare! No sigúeu tan rigorós amb la vostra filla!

— El rigor no sóc pas jo qui l'imposa — respongué el rei — sinó tu mateixa. Si ara trobes aquest infant, o lo que sigui, afórs i lleig i insuportable, bé podies veure'l així abans

i abstenir-te de prometre-li res que no estessis ben disposada a complir. Ara ja és massa tard. Cal fer honor a la paraula donada, i pagar el servei que t'ha fet al preu que li has promès.

Bellamor pensava escapar-se del compliment dels altres extrems del tracte; ella no n'havia dit res, i ningú més n'havia parlat; així és que es mostrà conforme amb la reflexió que li acabava de fer el rei; i li pregà que havent ja menjat el monstre en son plat i begut en la seva copa, bé calia fer-lo marxar del menjador.

Gaudinià, sempre disposat a fer un servei a la princesa, sobretot si en ell no hi havia perill, es disposava a fer marxar el monstre, quan aquest, dirigint-se a la princesa i sense fer cap cas del infortunat pretendent, li digué:

— Encara no, princesa, que no puc moure'm del vostre costat fins que tot sigui aconpleert.

— Li has promès més coses encara, filla?

— Oh! No, pare! — respongué Bellamor, alçant-se. — No heu de saber-ho, que em moro de vergonya. — I anant-se'n vers la porta del jardí digué encara, traspasant-la: — Feu-lo fugir, que jo no puc ja resistir més la seva afrosa companyia.

En veure això el príncep, deixà el seient i d'un bot es llençà cap a la porta en persecució de la princesa, tot dient: — Princesa! Bona princesa! No us allunyeu de mí encara! — Mes, Gaudinià havia tingut temps de cobrir la porta, i amb l'espasa a la mà, li digué: — Enrera! — Tots els de la taula s'aixecaren; i el rei, dominant la situació amb la seva calma, va dir: — Deixeu-li el pas franc. Abans que tot, el compliment de la paraula!

El príncep, tot ranquejant, corregué a postrar-se davant del rei, i li digué:

— Senyor! Rei digne; rei de justícia. Que Déu us ho recompensi com ho mereixeu. — I tot ranquejant eixí al defora en persecució de la princesa.

(Continuarà)

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 684 — VÍCTOR ARAU

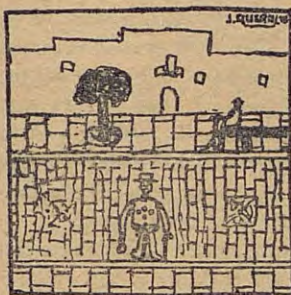
Com que a futbol em plau jugar un dia me'n vaig anar en el camp del Barcelona i em costà una pessetona.

N.º 685 — JOAN VILA

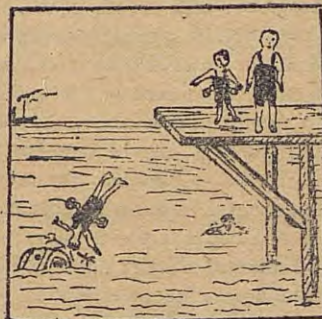
De senyor jo fer voldria i tenir un bon Hispà per poder-me passejar i córrer tot el sant dia.

N.º 686 — JOAN QUERALTÓ

A mi m'agrada ser poeta i veig mon anhel satisfet publicant una quarteta al simpàtic VIROLET.

N.º 687 — PAU GALBANY

Jo i en Pep de cà l'Estrany vam anar a prendre un bany i tot fent una gran sota vàreig topar amb la bota.

N.º 688 — JOAQUIM BASSOLS

Com que jo sóc molt formal que no em vinguin amb brometes, sols m'agrada l'essencial duros a quatre pessetes.

N.º 689 — ESTEVE CLAVELL

A mi m'agrada caçar car és la meva tal'lera amb el sarró al darrera i l'escopeta a la mà.

N.º 690 — JOAN COMAS

A mi m'agrada el futbol i si la sort m'acompanya quan jugo, amb un xic de manya, entro la pilota a gol.

N.º 691 — EDUARD LLADÓ

La cosa que molt m'agrada i em posa molt satisfet és llegir cada setmana els contes del VIROLET.

N.º 692 — RICART CUYART

Jo bé prou voldria escriure el que més m'agrada fer però no tinc tinta xina ni tinc ploma ni paper.

N.º 693 — MATEU TUTUSAU

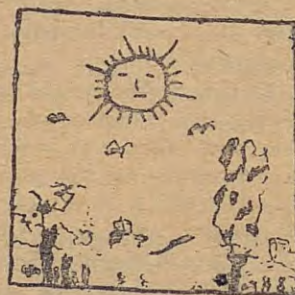
M'agrada l'estiu perquè puc banyar-me i ací al riu vinc a refrescar-me.

N.º 694 — EUGENI ANGLARILL

A mi m'agrada pescar i amb el senyor Recolons anem al bell mig del mar i allí pesquem tiburons.

N.º 695 — PERE SABATÉ

Quan ve el meu amic Pere li proposo jugar a fet car se que li agrada i que a mi em distraura.

N.º 696 — ANTONI FAMADES

A mi m'agrada el futbol i és el meu ideal sobretot quan veig entrar gol amb un bon xut d'en Pascual.

N.º 697 — JOAN PEDREROL

A mi m'agrada caçar i porto la carabina i acompanyat del meu camatato alguna cardina.

N.º 698 — JAUME MIRALPEIX

La meva gran afició és muntar la bicicleta passejant-me amunt i avall pels jardins de la placeta.

N.º 699 — ENRIC ROS

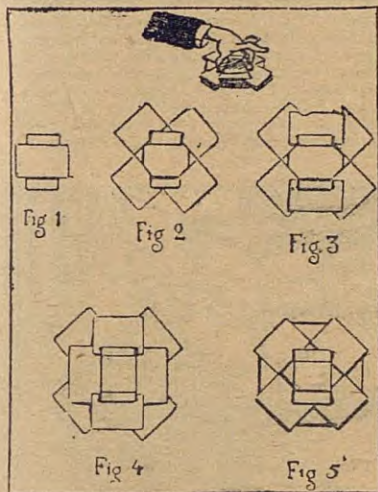
M'agrada amb deliri encar que ningú l'admiri veure treballar a l'actor Dick-Art.

UN RETALLET DE CADA COSA

SOSTENINT UNA SOLA CARTA, AGUANTAR-NE TOT UN JOC

Ço és una partida fàcil de guanyar. Poseu damunt d'una taula dues cartes tal com indica la figura 1. Encabiu una carta a cada angle de les dues cartes en creu, de la manera representada en la fig. 2. Poseu una carta sota el tros que surt de la carta del centre, una a dalt i una altra a baix tal com indica la figura 3. Poseu una carta a aquestes dues cartes (fig. 4). Com a sobre, encabiu obliquament una carta sota cada angle de la que es troba al centre.

Aneu continuant l'operació procurant que totes les cartes estiguin ben col·locades i ben unides.

Quan totes estan col·locades, veureu com agafant la carta del mig amb el dit gros i el del cor, podreu alçar fàcilment tot el joc de cartes.

EL DIBUIX REVELADOR

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta obtindreu un dibuix insospitat.

JEROGLIFIC

PER FER QUE LES PERSONES D'UNA REUNIÓ ES TORNIN DE COLORS HORRIBLES

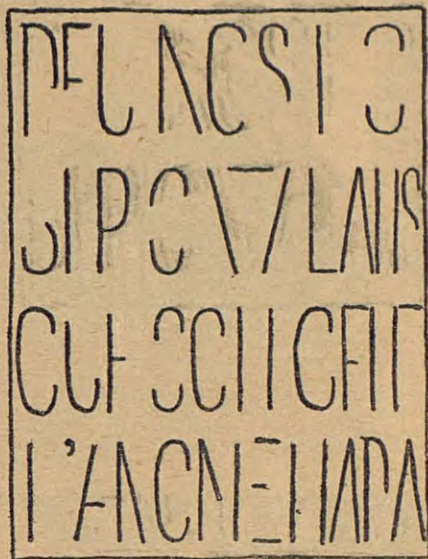
Feu disoldre un xic de sal i safrà en esperit de vi; empapeu un troç d'estopa o de cotó i caleu-hi foc tenint en compte d'apagar els demés llums. Llavors a aquesta resplandor, les persones blanques, semblen verdes i el carmí de les galtes i llavis pren un color pujat, d'oliva.

— Antonet! Em sabràs dir cinc dies de la setmana, sense nomenar-me ni el dilluns, ni el dimarts, ni el dimecres ni el dijous, ni el divendres, ni el dissabte i ni el diumenge?

L'Antonet, arruga el front, es grata, l'orella, aixeca el cap tot rumiant i després d'obrir els ulls i fer un somriure amb els llavis, respon:

— Sí, senyor: Abans d'ahir, ahir, avui, demà i demà passat!

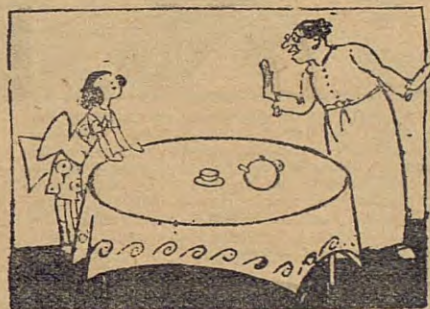
LLETRES INACABADES

Acabant de dibuixar aquestes lletres obtindreu el començament d'una poesia d'en Josep Carner.

Solucions al número passat

Jeroglific: Per a caçar mosques no calen canons.

— Tieta, s'ha descuidat la meva tassa. — No, Montserrat no; No me l'he descuidat; Com que la teva conducta d'aquest matí no ha sigut bona, he resolt castigar-te; No beuràs gens de cacau.

La Montserrat no resta satisfeta. — Ah! no pendré cacau? Molt bé; la tieta tampoc en pendrà gens. I se'n va al jardí i agafant el pom de la regadora, l'adapta al broc de la cafetera. — Ara que vingui la tieta a pendre el cacau—

diu pels seus dintres. — La petita estratagema de la Montserrat, ha tingut èxit. La tieta, que és miop a tot ser-ho no es dona compte de la transformació i aboca tot dient: — Lo que disfrutaré

jo ara prenent cacau mentres la Montserrat s'ho mira! — No, tieta — li respon la Montserrat — vostè no disfrutaria pas gaire; Que no veu que tot el cacau l'ha llençat al defora de la tassa?

L'eixerit i valent sastret. - I

Conte de Grimm amb nínots per D'IVOR

Un sastret estava segut en la seva taula a prop de la finestra i formós mati d'estiu, còsint alegrement i amb molta pressa, quan va passar pel carrer una dona que cridava: — Qui compra crema? Sonà tan agradablement a les oïdes del sastret la paraula «crema», que traient la mà per la finestra, crida: — Ep, bona dona, entreu aquí i trobareu comprador.

Pujà amb la càrrega del pesat cistell el tres graons que tenia la tenda del sastret, i tingué de posar-li al davant tots els pots i gerres per tal que ell els mirés, manegés i ensumés (l'un després de l'altre), fins que, a la fi, digué: — Em sembla que és una crema excel·lent, bona dona. Dev-me'n dues unces. La venedora, qui havia cregut fer millor negoci, li donà ço que volia i se'n va anar rondinant de valent.

— Ara — digué el sastret — prego a Déu que beneixi aquesta crema perquè em dongui força i vigor. I tallant una llarga llesca de pa, el va sucucar en la crema. — Renoi, que bona serà — va exclamar... Però abans de començar-la a tastar, vull acabar aquest gec. Posà la llesca de pa damunt de la taula i ell s'assegué al costat, tant content, que feia uns punts de pam!

Mes l'olor de la crema atreia les mosques que cobrien l'assolellada paret i es col·locaren damunt el pa sucuc, en quantitat alarmant. Ep, qui us ha cridat — va dir el sastret, procurant escampar-les. Però les mosques, sense fer-n'hi cas, hi tornaven en major quantitat. A l'últim va enfadar-se i traient del calaix un tros de roba, digué: — Esperet, ja us arreglarem. I sense pietat, ventà un cop damunt del moscam.

Després de la patacada va comptar les mortes i veié que eren set. Renoi — exclamà, admirant el seu valor. Sembla que sóc un valent. Es necessari que ho sàpiga la ciutat. I, entusiasmat, es féu un cinturó i va brodar-hi al damunt amb lletres grosses «Mata set d'un sol bolet». Però la ciutat és molt petita — digué tot seguit. Té de saber-ho el món sencer! El cor li saltava dins del pit com la cua d'un anyellet.

Es va posar el cinturó i resolgué córrer món, car la seva botigueta li va semblar un teatre esquitit per lluir el seu valor. Abans de deixar la caseta, cercà pels recons lo que podia endur-se'n, però no va trobar res més que un formatge que s'havia fet ranci i se'l ficà dins del sarronet. En el petit jardí hi havia un ocellet dins la gàbia.

— Calla — es digué el sastret — per no tenir-lo de deixar tot sol, me l'enduré. I el boret va anar a parar al costat del formatge. Després, empengué valerosament el camí i com que era llest i actiu, caminà una setmana seguida. Va passar per una muntanya al cim de la qual hi havia un gegant enorme que mirava amb cara ferrenya als viatgers.

El nostre home se'n hi anà de dret i li va dir: — Bon dia, company! Què fas aquí assegut? Estàs mirant com és mou el món als teus peus? Jo m'he posat en camí en cerca d'aventures. Vols venir amb mi? — El gegant li respongué: — Poca-solta; esquitx d'home! — Com t'atreveixes a parlar-me així? — digué el sastret. I deparant els braços, delà veure el cinturó, dient: — Llegeix i veuràs amb qui les heus.

El gegant va llegir: Mata set d'un bolet, s'imaginà que eren homes lo que havia mort el sastret i se'l va mirar amb un xic més de respecte. Tanmateix, per experimentar-lo, va agafar un roc i apretant-lo amb la mà, en féu sortir aigua. — A veure si fas això? — va dir el sastret. — Això es un joc de nois, per a mi! — I traient el formatge del sarró, va apretar-lo de manera que en sortí tot el suc que tenia.

(Seguirà)